

tom potvrdu ne samo za narodnu riječ: Zlo tko čini, sebi čini, nego upravo moralnoga zahtjeva ljubavi: najbolje ljubi sebe, tko drugoga ljubi. Svakako pak dade se iz Goldscheiderove misli izvesti ovo, da su na socijalnoj reformi u jednakoj mjeri interesirani ekonomski slabi kao i ekonomski jaki, oni prvi rad opstanka, ovi drugi da ne degeneriraju. Socijalno pitanje je pitanje obrane kapitala od izrodjenja (degeneracije).

*
* *

Čini se, da je tako spoznaja, koliko je život naš upleten u zajednički život, jedina kadra podati svemu našem, a i gospodarskom radu pravac altruistički i socijalni, a socijalne prilike u povodu gospodarskih odnošaja oštro pute na to. Otud je onda lako razumjeti, da je velik dio javnoga dobročovstva potekao upravo iz gospodarskih poticaja, a jednako se lako dadu prosuditi i razni pokušaji socijalna izravnjanja. Pri tom se dakako ne može pomišljati na jednu radikalnu promjenu gospodarskoga reda. I ako je primjerice opravdano, da se rad, koji jedini stvara vrijednosti, mora u bolji odnošaj staviti s naplatom, ne može se ići tako daleko, kao što ide primjerice Tolstoj, kad drže, da bi svaki morao obavljati svaki rad, što se odnosi na uzdržanje života. Tome se protiviti čitavi uredjaj današnjega društva sa svom organiziranom svojom razdiobom rada. Jednako se ne bi mogla sa svih strana opravdati reforma, koja bi išla za tim, da u drugom ekstremu sav rad učini državnim, te i sve tečevine njegove uzme kao zajedničko dobro,